



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8/2025
24.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији пуномоћник је Милош Лончар адвокат у ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање из Београда, Дирекције покрајинског фонда Нови Сад, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1249/24 од 28.08.2024. године, у седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1249/24 од 28.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1249/24 од 28.08.2024. године као недозвољена.

Образложење

Побијаном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1249/24 од 28.08.2024. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 53592/2021 од 24.01.2024. године којом је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете због неисплаћених месечних износа пензије и доспеле затезне камате за период јун 2018. године - октобар 2020. године исплати износ од 985.185,39 динара са законском затезном каматом на износ од 762.163,63 динара почев од 17.10.2022. године до исплате, за период од новембра 2020. године до августа 2022. године износ од 699.709,34 динара са затезном каматом на износ од 642.326,70 динара почев од 17.10.2022. године до исплате, те којом је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 315.374,00 динара са затезном каматом од дана извршности, све у року од 15 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено, преко пуномоћника адвоката, уложио ревизију због погрешне примене материјалног права. Позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку предлаже да се ревизија сматра изузетно дозвољеном.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према одредби из става 2. о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена с обзиром да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити је потребно ново тумачење права. Не ради се о правном питању од општег интереса нити питању у интересу равноправности грађана.

Према чињеничном стању на ком су засноване нижестепене одлуке, тужила је почев од 09.03.1990. године имала пребивалиште у .., а живела је у браку са ББ који је преминуо 19.07.2017. године. У време смрти пок. ББ био је корисник старосне пензије (од 07.11.2007. године) по привременом решењу број ... од 14.11.2007. године. После његове смрти тужили је, као удовици преминулог, припала породична пензија у висини 70% пензије умрлог корисника и то од 07.07.2017. године, с тим да је решење привремено с обзиром да је и умрли имао привремено решење. Тужила је имала пријављено пребивалиште у ... до 21.11.2018. године када је пребивалиште са исте адресе одјављено и пријављено на адреси у Према потврди департмана за пензије такозване Републике Косово МР СЗ број 04/3258 од 16.07.2018. године, која је издата на захтев тужиле, тужила није корисник пензије са уплаћеним доприносом, породичне пензије, са ограниченом способношћу, корисник пензије инвалида рада, по Уредби о пензијама на Косову сходно одредбама Правилника о пензијама на Косову по члану 1., 2. и 7. Закона број 04/л-131. Тужени тужили не исплаћује пензију од 2018. године, а о обустави пензије није донео посебно решење. По захтеву тужиле упућеном Служби дирекције фонда у Приштини са седиштем у Београду за исплату неисплаћених пензија, тужени није одлучивао. На основу наведених чињеница првостепени суд закључује да је на наведени начин поступљено супротно одредби члана 110. и 169. Закона о пензијском и инвалидском осигурању па да је повређено тужилино право на имовину у смислу одредбе члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, због чега је одговоран за насталу штету у смислу члана 172. Закона о облигационим односима. Висину штете утврдио је налазом вештака. Другостепени суд је прихватио материјалноправни закључак првостепеног образлажући да, сагласно правилима о терету доказивања из одредбе члана 231. Закона о парничном поступку, тужени није доказао да постоје разлози за престанак исплате пензија. Ово код неспорне чињенице да је тужени утврдио постојање права на породичну пензију и да је тужила доставила доказ да није корисница пензије на територији Косова и Метохије.

Ревидент оспорава се закључак суда према ком је тужени пропустио да позове тужилу да достави доказ да није корисник основне пензије, чиме се суштински указује на погрешну оцену доказа односно релативну битну повреду из одредбе члана 374. став 1., а

у вези члана 8. Закона о парничном поступку учињену пред првостепеним судом и погрешно утврђено чињенично стање, што није дозвољени ревизијски разлог уопште, па ни основ за изузетну дозвољеност ревизије.

Ревидент указује на погрешну примену одредбе члана 123. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Међутим није свака погрешна примена материјалног права, и када постоји, основ за изузетну дозвољеност ревизије већ само онда када је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права. Тога у овом случају нема. Ревидент износи своје виђење чињеничног стања и примене материјалног права што није од утицаја на дозвољеност посебне ревизији. Пресуда је донета применом домаћих, важећих прописа, односно одредби Закона о пензијском и инвалидском осигурању и Закона о облигационим односима односно позитивним прописима Републике Србије.

Ревидент у ревизији није указао нити је уз исту приложио одлуке којима је у истој или битно сличној чињеничноправној ситуацији одлучено на другачији начин.

Следом изнетог, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије па је одлучено као у првом ставу изреке применом одредбе чл. 404 ст. 2. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 403 ст. 3 Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је вредност побијеног дела 1.684.894,73 рсд од тога главница 1.404.490,33 динара што је испод имовинског цензуса из одредбе чл. 403 ст. 3 Закона о парничном поступку то је ревизија, редовна, недозвољена.

Следом реченог, применом одредбе чл. 413 Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци у ставу другом.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић